

POHLEDA
JE KRVAVÁ

VŠETKY KLAMSTVÁ

S.T. ABBY

VŠETKY KLAMSTVÁ

POMSTA JE KRVAVÁ

S.T. ABBY

VŠETKY KLAMSTVÁ

POMSTA JE KRVAVÁ

Preložila Anna Kompasová

IKAR

S.T. Abby

All the Lies (Book 4 of the Mindfuck Series)

Copyright © 2016. ALL THE LIES by S.T. Abby

The moral rights of the author have been asserted.

Translation © 2026 by Anna Kompasová

Cover design © Simply Defined Art

Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0823-6

*Toto je pre tých, ktorí stratili svoj hlas.
Pre tých, čo túžia byť ako Lana Myersová.
Pre tých, o ktorých sa stále šepká.
Pre tých, ktorí každý deň bojujú, aby zabudli.
Nie ste v tom sami.*

Tim Hoover

Chuck Cosby

Nathan Malone

Jeremy Hoyt

Ben Harris

Tyler Shane

Lawrence Martin

náhodný chlapík v uličce

Kenneth Ferguson

Bubák (Gerald Plemmons)

Anthony Smith

Kevin Taylor

Morgan Jones

„Vlády potřebují pastierov aj mäsiarov.“

— Voltaire

Keby sme s Loganom vládli svetu spolu, Voltaire by nás považoval za dokonalé spojenie.

Môj zoznam sa možno rozrástol, no mená z neho rýchlo odbúdajú. Pomaly nastáva čas záverečného šprintu. Je čas, aby zomreli rukami mŕtveho dievčaťa, ktoré zabudlo, ako byť slabé.

Neviem sa dočkať, až ich budem sledovať, ako horia.

Prvá kapitola

„Živým dlhujeme úctu, no mŕtvym dlhujeme iba pravdu.“

— Voltaire

LOGAN

„Marcus Evans... ten chlapec bol ako dieťa poriadne číslo, no bol ozaj rozkošný. A Victoria... tá mu bola ako tieň. Nasledovala Marcusa a Jacoba, nech šli kamkoľvek. Neprekážalo im to. Victoria bola od chlapcov mladšia len o rok. A Robert, no ten robil všetko, čo mohol, aby sa deti cítili milované. Jacob u nich trávil viac času než vo vlastnom dome. Ten muž bol stelesnením sily a súcitu a to sa len tak nevidí.“

Diana Barnesová si odkasle a ide si po pohár vody.

„Páni, nedáte si niečo na pitie?“

„Nie, madam,“ odvetíme obaja naraz.

Jej čokoládová pokožka ostro kontrastuje so šatami slovinovej farby, ktoré jej siahajú po kolená. Nesie sa ako kráľovná, má v sebe čosi nadčasové a má tajuplné oči. Také oči má aj moja Lana.

Lenže v tých Dianiných je aj vina, na rozdiel od Laniých. Prúdi z nich zatrpknutá tvrdosť, akoby sa každý deň musela nútiť, aby sa ňou prehrýzla.

„Máte deti?“ spýta sa, keď sa vráti. Sadne si, akoby zámerne naťahovala napätie.

„Nie, madam,“ zopakujeme znovu obaja.

„Stavím sa, že si obaja užívate slobodu a myslíte si, že vás čas nikdy nedobehne.“

Donny sa na stoličke nepokojne zavrtí a ja sa iba usmejem.

„Nie som ženatý, ale ani starý mládenec.“

Chvíľu si ma pozorne premeriava. „Victorii by ste sa páčili. Vychovával ju otec, odkedy jej ako desaťročnej zomrela mama.“

Vyrastala v dome s dvoma mužmi, preto sa cítila lepšie v chlapčenskej než dievčenskej spoločnosti. Priateľov si vyberala opatrnejšie než frajerov. Hoci... to nikto nemohol vedieť.“

Nakloním sa bližšie. „Nemohol vedieť čo?“

„Ach... predbieham. Najprv musíte vedieť, že Robert zomrel vo väzbe v noc, keď ho odsúdili za zločiny, ktoré nemohol spáchať. Hodili naňho všetko možné, len aby ho vykreslili ako vraha. Akoby to malo zastaviť zabíjanie a všetci mohli pokračovať vo svojich životoch.“

Znovu si odpije a ja sa premáham, aby som ju nepri nútil prejsť k veci.

„Robert bol so svojimi deťmi každý večer. Môj chlapec s nimi trávil veľa večerov. Jacob, samozrejme, takmer každý. Robert varil, upratoval, staral sa o ne a dovolil im vodiť si kamarátov, aby sa aj oni cítili ako doma. Bol to úžasný človek a vytváral príjemnú atmosféru. Otec môjho syna nás opustil, keď bol ešte malý. Robert sa s ním vždy rozprával, akoby bol jeho vlastný. A ako pracujúca slobodná matka som si vážila všetko, v čom mi pomáhal. Keď sa dalo, láskavosť som mu opätovala.“

Na chvíľu sa odmlčí a prehltne emócie, ktoré jej v hlase doteraz nebolo počuť. Oči jej potemnejú.

„On by nebol schopný tie ženy znásilniť a zabiť. Nezdvihol ruku ani na vlastné deti. Môj syn ho videl. Jacob ho videl. Keď sa stali tie vraždy, bol doma s vlastnými deťmi aj s dvoma cudzími. Nepomohlo to. Očitým svedkom nedovolili vypovedať na súde, ba ani uznať ich výpovede ako alibi.“

„Čo? Prečo?“ spýta sa Donny zmätene.

„Lebo by ho potom nemohli odsúdiť za vraždy, ktoré nespáchal,“ odvetí tónom, akoby to bolo samozrejmé a Donny bol hlúpy už len preto, lebo sa pýta.

Donny sa oprie, je podráždený. Nie z nej, ale z tej situácie. Vie, aký je Johnson. Dosiahne svoje, aj keby mal obísť všetky pravidlá, len aby dostal podozrivého za mreže.

„A súd to uznal?“

„Súd. Šerif. Všetci. Päť dní bez prestávky ho držali na výsluchu. Zavreli ho do tej kutice bez akýchkoľvek práv. Nepustili k nemu právnik. A potom klamali, že si právneho zástupcu nevyžiadal. Od začiatku to vyzeralo ako honba na čarodejnice. Bolo jednoduchšie hodiť to na školníka, ktorý v meste nemal inú rodinu, iba deti. Johnson si ho vybral za cieľ a od tej chvíle sa postaral, aby to padlo naňho. A šerif mu kryl chrbát.“

Pôvodný profil hovoril o sexuálnom sadistovi. Tí mávajú deti zriedka, a ak áno, správajú sa k nim zle. Nebývajú láskaví a starostliví. Profiloval neznámeho páchatela ako samotára, no tým nebol.

Z absencie známok násilného vniknutia sa dá usúdiť, že bol sympatický a dôveryhodný. Nieкто, komu verili. Preto to musel byť nieкто z mesta. To, že nieкого obvinil a nastražil dôkazy, z neho robí narcistu. Toto mesto mu ochotne vložilo do rúk moc, ktorá ho vzrušovala.

A oklamať celý svet mu poskytlo najvyšší pocit opojenia.

„Mal Evans pred tou nocou s niekým spory?“

„Nie,“ potichu sa zasmieje. „Ten muž bol svätec. Keď sa dieťaťu v škole stala ‚nehoda‘, umyl to a poslal ho do triedy, než si to niekto všimne. Chcel ho ušetriť hanby, lebo vedel, že deti vedia byť kruté. Veď jeho vlastné deti nemilosrdne šikanovali za to, že ich otec je školník.“

Opriem sa na stoličke. Snažím sa prísť na to, čo, dopekla, viedlo Johnsona k tomu, aby tak neoblomne trval na tom, že tým neznámym páchatelom je práve tento muž. Aj on má hádam srdce.

„A čo šerif? Nemal s ním nejaký problém?“

Zovrie pery. „Šerif bol skrátka posadnutý myšlienkou, aby našiel niekoho – hocikoho –, kto za to zaplatí. Jeho dcéra bola jednou z prvých obetí. A ten skutočný chorý, zvrátený muž, ktorý ju zabil... ju nechal uprostred ulice, aby ju ráno všetci našli. Bola nahá a brutálne znásilnená. Kožu mala rozrezanú na franforce a cez noc vykrvácala.“

Donny sťažka prehltnie a ja rozmýšľam, ako je, doriti, možné, že sa to nedostalo do spisu. Šerif by bol povinný odstúpiť z vyšetrovania. Zároveň to znamená, že je menej pravdepodobné, že by bol hlavným podozrivým – čo bol smer, ktorým som sa začínal uberať.

„Mala osemnásť,“ pokračuje Diana a dusí v sebe vzlyky. „Šerif to už potom nemal v hlave v poriadku. Po tom, čo to videl. Bolo to najhoršie, čím toto mesto dovtedy prešlo. A potom sa to už len zhoršovalo. Jedno telo dokonca položili na schody kostola v nedeľu ráno pred začiatkom omše. Ďalšie na schody vedúce do školy, kde ho mohli vidieť deti. Bola to Ilene Darvisová. Učiteľka v škôlke. Mala len dvadsaťtri.“